

У име Оца и Сина и Светога Духа.

Налазимо се браћо и сестре на прагу Светог и великог Ускршњег поста. Времену које је Црква одредила да више мислимо на Бога него на себе, више на небо него на земљу, више на будући вечни живот него на овај земаљски. То је време одређено Црквом да се појачаним постом и молитвом, Светом Тајном покајања и исповести, очистимо и припремимо за сусрет са Васкрслим Господом. Да би са њим били у радости Васкрсења Христовога у овоме животу на земљи, и вечноме животу у Царству небескоме. Часни пост је толико важан период, да је Света Црква одредила припрему за тај пост. Припрема траје четири недеље.

Пре две недеље Црква нас је припремала тиме, што је пред нас износила Јеванђеље благовест о Царинику и Фарисеју, о Митару и Фарисеју где је истакнуто пред нас да је смирење Митарево основ нашега спасења. А да је гордост Фарисејева узрок наше вечне пропасти. Тиме нас је Црква припремила да знамо како треба да избегавамо оно што нас води у пропаст и да се држимо онога што нас води у живот вечни.

Прошле недеље, недеља блудног сина Црква нас је поучила да су сви људи грешни, да сви имамо својих слабости и својих грехова, али је показала и лек за сваку бољку нашу душевну за сваки грех, а тај лек је покајање, које је приказано у оној дивној и потресној причи Господњој о блудноме сину. Који беше изгубљен и нађе се, беше мртав и оживе. Како? Само кроз покајање. Дошао себи, схватио свој тешки положај, упитао себе: „Шта да радим“ и донео одлуку: „Враћам се оцу моме“. Тако и ми браћо и сестре треба да донесемо одлуку Часнога поста, да се вратимо Оцу нашем Небеском, од кога смо гресима нашим и страстима нашим одступили.

А данас трећа недеља припреме за Свети Велики пост, Црква пред нас износи крај историје овога света, историје човечанскога рода и историје свакога од нас. Данас је Црква у Светом Јеванђељу нама

објавила какав ће бити крај овога света, показала је да се дело Божанске љубави из које је створен овај свет, завршава Страшним судом Божијим. И Страшним и праведним. Неће тај последњи суд бити само страشان него и праведан. Биће страشان за грешнике, за безбожнике за невернике, за јеретике, за оне који се нису држали Закона Божијега, нису веровали у Господа Христа, нису живели по Законима Његовим, по заповестима Његовим. За њих ће то бити Страшни суд. А за оне који су у Господа веровали, који су се у овом животу трудили да чине добра дела, који су се кајали за своје грехе, за њих ће бити праведни суд. Јер Господ Христос први пут када је дошао, пре две хиљаде и нешто година на земљу, дошао је као Спаситељ, дошао је као Пастир добри да своје овце сачува и упути на пашу вечнога живота. А други пут када буде долазио, доћи ће као судија са славом својом и сешће на Престо како каже Јеванђеље, да суди живима и мртвима, да суди целоме роду људскоме, од Адама до последњег човека који буде живео на овој земљи, на овој планети.

Какав ће тај суд бити, каква су мерила, који је то кантар, која је то вага која ће мерити људска дела и наша и целога рода људскога? То је Господ објаснио у данашњем Светом Јеванђељу. Тај кантар зове се „Христољубље“, јер Господ каже у Јеванђељу када дође као Судија да ће онда скупити се пред Њим цео род људски и Он ће разделити на два дела. Једне са леве стране а друге са десне стране. Са десне стране биће, као што пастир разлучује овце од јаради, биће они који су праведни, а са леве стране они који су грешни. Шта је то што опредељује карактер нашега живота? Шта је то чега се требамо држати у нашем животу? То је однос према Господу Христу. Односно према браћи нашој са којима живимо. Јер у свакоме човеку био он верник или неверник, Православни или не Православни, постоји Христос.

Јер је сваки човек створен по лику и образу и подобију Божијему. И у свакоме човеку дакле постоји Христос. Зато и Господ каже онима

са десне стране: „Бејах гладан и нахранисте ме, бејах жедан и напојисте ме, бејах странац и примисте ме у дом свој“ и тако даље. Они кажу: „Господе кад смо Те видели гладна или жедна или нага или у болници или у тамници и дођосмо Теби“. А Господ им каже: „Онда кад учинисте једноме од ове моје мале браће, мени сте учинили“. А ко су наша мала браћа, ко су Христова мала браћа? То су сви људи, јер су сви створени по образу Божијему и каже Јеванђеље да дође светлост на земљу која обасјава свакога човека који долази на свет. То је та светлост Христова, коју је он донео на земљу и оставио у Цркви својој у Јеванђељу своме, и та светлост Његова обасјава свакога човека који долази на свет, који се рађа на свет. Дакле без обзира да ли је он Хришћанин или није Хришћанин, он је обасјан Божанском светлошћу. А судиће се по делим нашим или његовим.

А исто тако Господ се обраћа онима са леве стране и каже: „Идите проклети у огањ вечни приправљен ђаволу и анђелима његовим“. Не вели да је огањ вечни припремљен за људе. Али нема трећега места. Или је Рај или је Пакао. Пакао је створен за ђаволе који су се први побунили против Бога а не за људе. А људи својим опредељењем се опредељују да служе више ђаволу него Богу. Зашто? „Гладан бејах и не нахранисте ме, жедан бејах и не напојисте ме, наг бејах и не оденусте ме, у тамници бејах и не обиђосте ме, болестан бејах и не посетисте ме“ и тако даље. А и они питају га: „Господе кад смо Те видели гладна или жедна, гола или боса, нага или у тамници и не дођосмо ти?“ А Он каже: „Онда кад не учинисте једноме од моје мале браће, ни мени не учинисте“. Тиме је Господ поистоветио себе са нама људима, у ствари рекао је да у свакоме човеку када је гладан гладује Христос, када је жедан жеђује Христос, када чинимо дела милосрђа онда чинимо не људима, него Христу чинимо. Зато Господ и каже: „Када учинисте једном од моје мале браће мени учинисте“.

Има једна историја у житијама Светих описана браћо и сестре. У

граду Александрији пре 1500 и више година, живео је један човек цариник је био, значи порезник који је у почетку био немилосрдан према свима, али када је чуо Јеванђеље Христово поче да чини дела милосрђа. Једном прелазећи преко трга александријског види једнога морнара који је преживео бродолом, наг који се мрзне на хладноћи. А он сетивши се Јеванђеља Христовога, скине свој златом ткани плашт и огрне тог бескућника и поклони му тај плашт. После некога времена пролазећи тргом он види да је тај његов плашт изложен на продају. И беше му тешко и жао што је тај сиромах тако поступио и оде жалостан кући својој. Али у сну јави му се Господ огрнут тим његовим плаштом. Христос је огрнут и каже му: „Не тугуј Петре, јер ево мени си твој плашт дао и оргнуо“.

То показује та историја описана и написана у житијама Светих браћо и сестре, да свако добро дело учињено људима учињено је Господу Христу, и то Господ неће никада заборавити. На основу тога ће нам судити и определити којим ћемо путем после Страшнога суда кренути, да ли онима којима је рекао са десне стране: „Ходите благословени, примите Царство које вам је припремљено пре постајања века“. Или ћемо кренути оним путем: „Идите од мене проклети у огањ вечни“.

Ето браћо и сестре Света Црква данас пред нас, пред овај Велики пост износи ово Свето Јеванђеље. Да би нас још једном опоменула да највећа врлина на земљи јесте Христољубље. Зато што свако дело милосрђа, јесте израз Христољубља а не човекољубља. Ми чинимо добро људима, али све то чинимо Христу у њима. А исто тако сваки грех немилосрђа ми се грешимо о Господа Христа, и не дај Боже очекују се оне страшне речи: „Идите од мене проклети“.

Нека би Господ молитвама Светих угодника Божијих, Свете Богородице, Светог Свештеноченика Харалампија чије мошти овде имамо, и осталих Светих из рода нашег Српскога, да нам Господ просвети ум и разум, да нам дарује снаге и духовне воље, да и ми у животу своме чинимо добра дела, браћи нашој и људима не

питајући их ко је ко, него коме шта треба и коме можемо да учинимо. Јер тиме заслужујемо да чујемо оне благе и радосне речи: „Ходите благословени Оца мога, примите Царство припремељено вам пре постајања века.“

Да би смо и ми тамо са свима Светима славили Оца и Сина и Светога Духа, кроза све векове и сву вечност. Амин. Нека буде срећан и Богом благословен овај наступајући Часни пост, који за недељу дана почињемо. И да га држимо онако како Црква прописује. Не недељу дана на почетку и недељу дана на крају. Такав пост не постоји, такав пост није Црква прописала. Него пост који траје седам недеља. Да би нам он био на очишћење душе и тела, да би нам био бања препорода и да би смо се удостојили да сретнемо Васкрслога Господа, да са Њим будемо у векове векова. Амин!